

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/181/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7518201522
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7518201522.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu: Obec Skároš, so sídlom 044 11 Skároš 91, IČO: 00324701, zast. JUDr. Martinom Kožiakom, advokátom so sídlom Murgašova 3, Košice, proti žalovanej: A. B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XXX, XXX XX, zast. JUDr. Richardom Kovalčíkom, advokátom, so sídlom Košice, Rázusova 1, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 16C/62/2018-174 zo dňa 21.4.2022 Okresného súdu Košice – okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom výroku o trovách konania.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom určil, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti evidovanej Okresným úradom Košice-okolie, katastrálnym odborom pre okres Košice-okolie, Obec D., katastrálne územie D., na liste vlastníctva č. XXX na mape určeného operátu ako pozemok parcela registra E. F. XXX/X o výmere 59 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria (I.) a žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal (II).

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal určenia vlastníckeho práva k parcele registra E - KN, evidovanej na mape určeného operátu ako parc. č. XXX/X o výmere 59 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, zapísanej na LV č. XXX pre kat. územie D., Obec D., okres Košice - okolie, na tom skutkovom základe, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti nadobudol titulom kúpnych zmlúv uzavretých dňa 30.4.1986 medzi Československým štátom, zast. A. G. H. H. D. a E. A., I. J., K. J., L. J. a A. J. ako predávajúcimi, predmetom ktorých sú parcely E. - C. F. XXX/XX a XXX/XX, F. X/XX, a následne na základe zákona č. 138/1991 Zb., avšak na LV je súčasne ako duplicitný vlastník v podiele 1/1 zapísaná žalovaná titulom kúpnej zmluvy, ktorej vklad do katastra bol povolený pod č. V 1472/2016 zo dňa 13.9.2016, č.z. 194/16. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že vlastnícke právo žalobcu k parcelám č. XXX/XX M. XXX/XX, z ktorých vznikla sporná parcela, bolo v konaní jednoznačne preukázané, a preto žalobe ako dôvodnej vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že z dôvodov hodných osobitného zreteľa náhradu trov konania stranám sporu nepriznal. Výnimočné dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady trov konania žalobcovi, ktorý mal v spore plný úspech, vzhľadom na predmet sporu a postavení sporových strán, keďže vlastnícke právo k spornej parcele bolo spochybnené a otázku duplicity vlastníctva musel vyriešiť súd v sporovom konaní. Konštatoval v tejto súvislosti, že rozhodnutie súdu v prípade duplicity vlastníctva je v záujme oboch sporových strán, pretože odstraňuje neistotu v ich právnom postavení.

3. Proti rozsudku vo výroku o trovách konania (II.) podal žalobca včas odvolanie, navrhol ho zmeniť tak, že mu súd prizná náhradu trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu a súčasne si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie odôvodnil odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, lebo mal za to, že pre aplikáciu ust. § 257 CSP nie sú dané dôvody. Vytýkal súdu, že v odôvodnení svojho rozhodnutia existenciu údajných výnimočných dôvodov hodných osobitného zreteľa odôvodnil len veľmi všeobecne poukázaním na záujem obidvoch strán sporu na odstránení duplicity vlastníctva a neistoty v ich právnom postavení. Súd nedostatočne, resp. vôbec nezohľadnil správanie sa strán pred i počas súdneho sporu. Poukázal na to, že otázku duplicity vlastníctva sa bezvýsledne snažil vyriešiť so žalovanou mimosúdnu cestou, ktorá k tejto otázke zaujímala pasívny postoj, preto žalobca žalobu podal až po vyčerpaní mimosúdnych riešení duplicity vlastníckeho práva. Navyiac žalovaná jeho vlastnícke právo v priebehu celého sporu spochybňovala, účelovo menila právne tituly, od ktorých odvíjala svoje údajné vlastnícke právo a opakovane navrhovala odročovanie pojednávania za účelom vykonávania ďalšieho (neúčelného) dokazovania. Uvedené okolnosti podľa žalobcu bezpochyby majú vplyv na spravodlivé a zákonné rozhodnutie o trovách konania, avšak súd ich nijako nezohľadnil, resp. k nim nezaujal žiadne stanovisko a právny názor. Mal za to, že ako plne úspešnej strane sporu mu vznikol nárok na priznanie primeranej a právnymi predpismi stanovenej náhrady trov konania podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a pokiaľ mu ju súd nepriznal, odoprel mu ochranu práva na spravodlivý súdny proces, majetkového práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a práva na právnu pomoc v zmysle čl. 37 ods. 2 listiny, zakotvených v našom ústavnom poriadku.

4. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla rozsudok v napadnutom výroku o trovách konania, potvrdiť ako vecne správny a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Uviedla, že tvrdenia žalobcu o jej pasivite a neochote riešiť duplicitu vlastníctva mimosúdnu dohodou, sú v rozpore s objektívnou skutočnosťou, nakoľko bola to práve ona, ktorá prostredníctvom svojho právneho zástupcu listom zo dňa 20.2.2018 oslovila žalobcu s návrhom na mimosúdnu dohodu, na ktorý žalobca reagoval listom z 13.3.2018 tak, že žaloba už bola podaná a zároveň vyjadril ochotu riešiť spor dohodou. Následne dňa 31.5.2018 došlo k rokovaniu, ktorého sa okrem nej a jej právneho zástupcu zúčastnil aj štatutárny zástupca žalobcu, právny zástupca žalobcu a A. J., jej suseda, ktorý si robil nároky na spornú nehnuteľnosť a je žalovaným v tomto spore, pričom z dôvodu jeho nesúhlasu napokon k dohode nedošlo, čo potvrdil aj štatutárny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 28.10.2021. Uviedla, že svojim postojom v konaní len bránila svoje práva, nakoľko z dôvodu jej zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností bola oprávnené presvedčená o svojom vlastníctve k spornej parcele, ku ktorej vlastnícke právo nadobudla na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 10.8.2016 po tom, čo parcelu viac ako 10 rokov vlastnili jej právni predchodcovia, a to na základe rozhodnutia Správy katastra Košice – okolie zo dňa 30.6.2004 č. C-77/2004 o schválení registra obnovennej evidencie pozemkov, teda autoritatívneho rozhodnutia štátneho orgánu, ktoré nebol dôvod spochybňovať. K zápisu obmedzujúcej poznámky do listu vlastníctva o duplicitu vlastníckeho práva k dotknutému pozemku v prospech žalobcu došlo až na základe oznámenia Okresného úradu Košice – okolie, katastrálny odbor zo dňa 21.11.2016, v ktorom katastrálny úrad uviedol, že zápis vlastníckeho práva v prospech žalovanej, ako aj v prospech žalobcu bol vykonaný na základe spôsobilých právnych listín. Na základe týchto okolností bola oprávnené presvedčená o svojom vlastníckom práve, ktoré v spore iba bránila. Rozhodne teda nemožno tvrdiť, že by ona vyvolala súdny spor, prípadne spôsobila jeho trovy. Zdôraznila, že príčinou sporu bola jednoznačne chyba, ku ktorej došlo pri spracovaní ROEP, za ktorú je zodpovedný štát. Práve v dôsledku tejto chyby došlo k nesprávnemu zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, čo následne viedlo k poznámke o duplicitu vlastníctva, ktorej riešenie bolo v záujme oboch strán sporu a za daných okolností mohlo byť riešené len súdom v sporovom konaní. Záverom poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/21/2019 zo dňa 5.3.2019, v ktorom súd za dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešným žalobcom uznal samotnú povahu sporu, keď dôvodom sporu bola chyba pri spracovaní ROEP, pričom žalovaná nezačala príčinu na podanie žaloby, a to že sa aktívne bránila a verila záverom ROEP, nemôže byť pričítané v jeho neprospech. Podľa uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 83/2019 zo dňa 24.10.2019 tento právny názor má racionálny základ, je preto legitímny a z ústavného hľadiska akceptovateľný.

5. Žalobca v odvolacej replike zotrval na dôvodoch odvolania a odvolacom návrhu. Opakovane poukázal na správanie sporových strán pred i počas priebehu súdneho sporu a zdôraznil, že s poukazom na svoje povinnosti v zmysle ust. § 7 ods. 2 písm. c) zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí bol povinný riešiť právny stav duplicity vlastníckeho práva po vyčerpaní všetkých mimosúdnych možností prostredníctvom príslušného súdu. Mimosúdna dohoda zo dňa 20.2.2018, na ktorú poukazuje žalovaná vo vyjadrení

k odvolaniu, nasledovala až po viacerých neformálnych jednaniach medzi stranami sporu, navyiac jej obsah bol direktívny, nakoľko vyzývala žalobcu, aby uznal jej vlastnícke právo k spornému pozemku a upozorňovala žalobcu, že jeho náklady sa zvýšia o náhradu trov konania. Podľa názoru žalobcu z výzvy žalovanej vyplýva jednak jej neochota a nezáujem vyriešiť duplicitu vlastníckeho práva inak ako uznaním jej (neexistujúceho) vlastníctva a jednak jej vedomosť o trovách takého konania v nezanedbateľnej výške, ktoré si v súdnom konaní voči žalobcovi aj uplatňovala.

6. Žalovaná v odvolacej duplike uviedla, že žalobca vo svojom vyjadrení len opakuje svoju jednostranne podávanú interpretáciu okolností, ktoré predchádzali podaniu žaloby, v zrejmej snahe obhájiť svoje nepodložené tvrdenia o jej neochote vyriešiť duplicitu vlastníctva mimosúdne, a pripísať jej zodpovednosť za vznik trov konania. Poukázala na to, že žalobca vytrhol z kontextu časť textu jej písomnej výzvy zo dňa 20.2.2018 a necitoval tú časť, kde sa uvádza, že „je ústretová vo vzťahu k akémukoľvek prípadnému konštruktívnemu návrhu, ktorý odstráni súčasný nežiadúci stav“. Svoj záujem o mimosúdne vyporiadanie sporu žalovaná prejavila aj prostredníctvom e - mailovej správy jej právneho zástupcu zo dňa 25.5.2018, adresovanej právnenému zástupcovi žalobcu a následne v dňoch 31.5.2018 a 14.6.2018 sa uskutočnili rokovania sporových strán a A. J., ktoré sa skončili neúspechom z dôvodu jeho nesúhlasu, čo potvrdil aj štatutárny zástupca žalobcu na pojednávaní. Opakovane zdôraznila, že podstatnou okolnosťou zakladajúcou správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania podľa ust. § 257 CSP je chyba pri spracovaní ROEP, za ktorú nesie zodpovednosť štát. Zotrvala na svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu a na odvolacom návrhu.

7. Rozsudok vo výroku vo veci samej (I.) nebol odvolaním napadnutý; nadobudol právoplatnosť v zmysle ust. § 367 ods. 1 a 3 CSP, a preto v tejto časti nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

8. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a z hľadiska odvolaním uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a rozsudok v napadnutom výroku o trovách konania je vecne správny, správne sú i dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto odvolací súd rozsudok v napadnutej časti podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

9. Žalobca v odvolaní spochybnil správnosť rozhodnutia o trovách konania z hľadiska spôsobu právneho posúdenia veci, keďže nesúhlasil s aplikáciou ust. § 257 CSP na daný prípad, čím uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

10. Právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu, to zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávne právne posúdenie veci [odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP] je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie); dochádza k nemu vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo ak síce použil správny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo aplikoval na zistený skutkový stav a z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

11. Podľa platnej právnej úpravy súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu, resp. stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojim zavinením, na náhradu trov konania, ak má preukázané dôvody uvedené v ust. § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Ide o výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 CSP), príp. zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Aplikácia ust. § 257 CSP prichádza do úvahy vo výnimočných prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady pre priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania účastníkovi celkom (alebo sčasti) neprizná. Musí ísť o prípad hodný osobitného zreteľa, pričom výnimočnosť tohto prípadu môže spočívať v okolnostiach danej veci alebo (aj) v okolnostiach na strane účastníkov konania. K aplikácii ust. § 257 CSP dochádza aj z aspektov sociálnych. Vždy je pritom potrebné zvažovať okolnosti konkrétneho prípadu tak na strane toho účastníka, v prospech ktorého má byť toto ustanovenie použité, ako aj na strane oprávneného účastníka. Ust. § 257 CSP má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti zákona, teda inými slovami

na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, vždy musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci, pričom výnimočnosť prípadu musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnená. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú pomery strán, okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj a správanie strán v priebehu konania a podobne (pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo 5/2006). V zmysle konštantnej judikatúry (napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 17/2009, 5Cdo 67/2010, 3MCdo 46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého súd je povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť.

12. Podľa dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku, účelom ust. § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva súdu. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa [JUDr. Edmund Horváth - JUDr. Andrea Andrášiová: Civilný sporový poriadok Komentár, vyd. Wolters Kluwer s.r.o., 2015, s. 567].

13. V prejednávanej veci odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku z hľadiska uplatneného odvolacieho dôvodu a v rozsahu odvolacích námietok žalobcu zistil, že súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania v danej veci nerozhodol podľa výsledku konania, resp. pomeru úspechu strán vo veci (ust. § 255 CSP), ale odchyľiac sa od tejto zásady, pri svojom rozhodnutí o trovách konania vzal do úvahy a aj správne vyhodnotil všetky relevantné skutkové okolnosti posudzovaného prípadu výnimočného charakteru, s prihliadnutím na povahu a predmet sporu, vyvolaného chybnými údajmi katastra nehnuteľností a postupom pri spracovaní ROEP a duplicitným zápisom vlastníckeho práva v evidencii katastra nehnuteľností k spornej parcele, a na správanie žalovanej, ktorá tento stav nezapríčiniła, a teda nezadala príčinu na podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva, ale v konaní iba bránila svoje práva – ktoré okolnosti aj podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnili aplikáciu ust. § 257 CSP a nepriznanie náhrady trov v spore úspešnému žalobcovi z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v prípade duplicity vlastníckeho práva evidovaného v katastri nehnuteľností je meritórne rozhodnutie súdu o určení vlastníckeho práva v záujme oboch sporových strán, a preto sa javí spravodlivým, aby v takom konaní vynaložené náklady si každá zo strán znášala sama.

14. Súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval správne zák. ustanovenie, ktoré aj správne vyložil, nedopustil sa omylu pri aplikácii právneho predpisu, svoje úvahy a z nich plynúce závery zrozumiteľne, jasne a dostatočne vysvetlil v dôvodoch svojho rozhodnutia a dospel k zákonnému a spravodlivému rozhodnutiu, ktorým z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa ust. § 257 CSP náhradu trov konania žalobcovi (stranám sporu) výnimočne nepriznal aj napriek tomu, že v spore mal plný procesný úspech.

15. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi dôvodmi rozsudku vo vzťahu k preskúmanému rozhodnutiu (výroku) o trovách konania, na ktoré v celom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

16. Skutočnosti, ktoré žalobca uviedol v podanom odvolaní, nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie o nepriznaní náhrady trov konania stranám sporu a neodôvodňujú prijať rozhodnutie v prospech žalobcu pri aplikácii ust. § 255 ods. 1 CSP. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaná svojim správaním a viacerými návrhmi na dohodu, ktoré adresovala žalobcovi pred podaním žaloby, ale aj v priebehu konania (zo dňa 20.2.2018, 12.3.2018 a 25.5.2018), svojim postojom v konaní a rovnako i nepodaním opravného prostriedku proti vyhovujúcemu rozsudku v prospech žalobcu, dostatočne osvedčila ochotu a skutočný záujem vyhnúť sa sporu so žalobcom, resp. duplicitu vlastníctva mimosúdne vyriešiť uzavretím dohody o spornom vlastníctve predmetných nehnuteľností. Je prirodzené, že žalovaná v dohode navrhovala, aby žalobca uznal jej vlastnícke právo, ktoré odvodzovala od zápisu vlastníckeho práva k spornej parcele v evidencii katastra nehnuteľností,

avšak žalovaná sa nebránila ani iným návrhom, resp. riešeniam, ktoré by odstránili nežiadúci stav, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že predovšetkým zo strany N. J. neboli predložené návrhy akceptované a k mimosúdnej dohode medzi stranami o spornom vlastníctve nedošlo. Z postoja žalovanej nemožno vyvodíť, že by ona zapríčinila súdny spor, prípadne spôsobila vznik trov na strane žalobcu. Za vzniknutý stav, ako správne namieta žalovaná, nesie zodpovednosť štát, resp. príslušné orgány štátnej správy v dôsledku chybných údajov pri spracovaní ROEP v obci Skároš. V tejto súvislosti odvolací súd na potvrdenie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie poukazuje na závery rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 187/04 zo dňa 10.6.2004 a IV. ÚS 83/2019 zo dňa 24.10.2019 a konštatuje, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval správne zák. ustanovenie, ktoré aj správne vyložil, svoje právne úvahy a z nich plynúce závery zrozumiteľne, jasne, dostatočne a logicky vysvetlil, a dospel k správne a spravodlivému rozhodnutiu, ktorým z dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 CSP žalobcovi náhradu trov konania nepriznal aj napriek tomu, že v spore mal plný úspech.

17. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil rozsudok v napadnutom výroku o trovách konania, ako vecne správny.

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaná mala plný procesný úspech v odvolacom konaní a žalobca nebol úspešný, preto odvolací súd priznal žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

19. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a to z dôvodov uvedených v ust. § 420 a nasl. CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.